Príbeh č. 17 – O dvoch mníchoch

Dvaja mnísi prišli k rieke, kde stála bezradná mladá žena, ktorá sa nevedela dostať na druhú stranu. Mladší z nich sklopil zrak a tváril sa, že ju nevidí. Starší mních zobral ženu do náručia a preniesol ju cez rieku.

Potom dlho pokračovali bez slov, až sa mladší ozval:

„Ako si ty, mních, mohol zobrať do náručia ženu? Ja by som to nikdy neurobil!“

„Nie? Skutočne nie? Rozdiel medzi nami je v tom, že kým ja som ju už dávno položil, ty ju ešte stále nesieš“, odpovedal mu starší.
****

Iná verzia tohto príbehu:

Jedného dňa prechádzali krajinou dvaja mnísi. Mali namierené do susednej dediny pomôcť jej obyvateľom pri žatve. Ako tak šli, zazreli na brehu rieky sedieť starú ženu. Bola strašne nahnevaná, pretože tam nebol most a ona sa nemohla dostať na druhú stranu. Prvý mních sa jej láskavo prihovoril:

„Prenesieme vás cez rieku, ak dovolíte.“

„Ďakujem,“ povedala a vďačne ich pomoc prijala.

Dvaja mnísi sa chytili za ruky, zdvihli ženu medzi seba a preniesli ju cez vodu. Keď vyšli na breh, zložili ju a ona šla svojou cestou. Asi po dvoch kilometroch sa jeden z mníchov začal sťažovať:

„Pozri, ako som si zašpinil šaty. Aj chrbát ma akosi rozbolel. Vieš, že mám problém s chrbticou.“

Prvý mních sa len usmial a pokýval hlavou. Po nejakej chvíli začal ten druhý mních opäť šomrať.

„Strašne ma bolí chrbát. To kvôli tej hlúpej žene, ktorú sme museli preniesť cez rieku! Od bolesti nemôžem ani chodiť.“

Prvý mních pozrel na svojho kamaráta, ktorý si medzitým ľahol na zem a stonal.

„Ani sa nedivím, že ťa bolí chrbát,“ povedal, „Nariekaš, akoby si tú ženu ešte stále niesol. Ja už idem štyri kilometre sám.“

★ otázka – ČO NOSÍŠ VO SVOJEJ MYSLI NAPRIEK TOMU, ŽE SA TO UŽ DÁVNO SKONČILO? ČO SI UŽ MOHOL DÁVNO ODLOŽIŤ – MINULÉ ZLYHANIA, NEÚSPECHY, KRIVDY, HNEVY, ALE AJ MINULÉ ÚSPECHY či ZAŠLÚ SLÁVU.